National
28 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar**

2025-10-05

Noi plătim, ei se fac că muncesc

Agitație mare pe scena politică. Se vorbește despre reforme, digitalizare, modernizare, dar totul seamănă mai degrabă cu o piesă de teatru prost regizată și jucată pe bani publici. Actorii? Aceleași partide de decenii. Decorul? Același, prăfuit. Publicul? Noi, contribuabilii, care plătim bilete scumpe ca să vedem un spectacol cu replici rescrise la infinit.

Politicienii noștri trăiesc într-un univers paralel, în care crizele se rezolvă cu comunicate de presă, iar promisiunile electorale se topesc ca zăpada în martie.

Birocrația, ca o molie care roade statul

„Guvernul Bolojan lucrează pentru oameni”, așa ni se spune, în timp ce oamenii se luptă cu facturi, rate și o inflație care nu se mai ascunde nici în buzunarul din spate.

Se vorbește despre eficiență și responsabilitate, dar rezultatul e același: noi plătim, ei mimează munca. Plătim prin taxe, prin scumpiri, prin nervi tociți la ghișee, prin exodul copiilor noștri, care își caută viitorul în alte țări.

Statul român a devenit un mare teatru absurd în care funcționarii își scriu singuri replicile și tot ei le aplaudă. Totul este praf în ochi, trăim într-un etern exercițiu de imagine – un maraton de conferințe de presă, poze cu „ședințe de lucru” și promisiuni care expiră mai repede decât prețurile din supermarket.

De 25 de ani ni se spune că urmează „marea reformă”. Reforma educației, reforma fiscală, reforma administrației. Și, totuși, niciuna nu s-a terminat vreodată. În țara asta, fiecare guvern promite că „va tăia răul de la rădăcină”, dar tot ce reușește e să ude buruienile. Ministerele sunt populate de neamuri, cumetri și „consilieri de imagine” care n-au citit o strategie economică în viața lor, dar știu perfect cum să-și treacă sporurile în fișa de post. România produce mai mulți „consultanți” decât ingineri, mai mulți

„purtători de cuvânt” decât profesori titulari, și mai mulți directori decât angajați.

Când vine vorba de austeritate, rețeta e mereu aceeași: se taie din ce doare mai tare – pensii, alocații, spitale, școli. Dar, nu se atinge nimeni de privilegiile de partid, de consiliile de administrație populate cu rude, de sinecurile care mănâncă bugetul pe nerăsuflate.

România anului 2025 e un stat birocratic până la sufocare. Avem instituții care nu produc nimic, dar care trăiesc bine, cu sedii renovate, secretare zâmbitoare și ștampile care fac mai mult decât semnătura unui ministru. Un simplu antreprenor care vrea să angajeze doi oameni trebuie să completeze zeci de formulare. În schimb, un politruc care vrea să-și angajeze nepoata „pe proiect european” are deja locul rezervat. E un dans grotesc între hârtii, ștampile și „vă mai lipsesc două semnături”.

Când sistemul nu mai funcționează, cetățeanul e vinovat: „N-a adus dosarul complet”. Când economia scârțâie, vina e a „contextului global”. Când un proiect e ratat, se vorbește despre „greaua moștenire”. Nimeni nu răspunde, dar toți sunt experți în justificări.

Pe hârtie, economia crește. În realitate, românul scade la putere financiară. Salariile sunt mâncate de inflație, prețurile o iau razna, iar datoria publică crește cu o viteză care ar trebui să ne îngrijoreze. Din birourile luxoase, ni se explică doct că „țara e pe drumul cel bun”, în timp ce milioane de oameni își fac cumpărăturile la promoții de supraviețuire. Se laudă „recorduri istorice la investiții”, dar drumurile pline de gropi rămân nereparate, spitalele sunt tot fără medici, școlile, tot fără căldură iarna. Fondurile europene? Un El Dorado birocratic în care se pierd mai mulți bani pe consultanță decât se investesc efectiv în proiecte.

Acolo unde ar trebui să existe control public, e liniște. Presa care altădată era câinele de pază al democrației a fost domesticită. Când bugetele de publicitate de stat curg ca o ploaie de vară, e greu să mai auzi întrebări incomode. Se vorbește despre „responsabilitate” și „parteneriate media”, dar adevărul e simplu: cine plătește, dictează tonul. Așa că românul a ajuns să fie intoxicat zilnic cu optimism la pachet. I se spune că „țara merge bine”, că „guvernul ia măsuri curajoase”, că „situația e sub control”. Dar, în același timp, vedem că realitatea din piețe, din spitale, din școli spune exact contrariul.

PSD, cu gândul la reformă

În PSD, aceeași telenovelă: se pregătește marele congres, se fac și se desfac alianțe, se rostogolesc slogane despre „schimbare” și „reformă internă”. În realitate, nu se schimbă nimic. E o rocadă de scaune între aceiași oameni, cu aceleași reflexe de partid și aceleași interese de grup. Sub faldurile tricolorului se ascunde o realitate amară – politica românească e un club închis, în care meritul e înlocuit de servilism, iar competența, de loialitate față de șeful zilei.

Iar de la instituțiile statului vin doar avertismente: un reprezentant al BNR spune că urmează o iarnă grea, se scumpesc alimentele, energia, viața însăși. Și, da, pentru cetățeanul de rând, așa va fi. Numai că statul însuși, acela care ne cere austeritate, continuă să se hrănească din sinecuri, sporuri și posturi inventate peste noapte.

România e țara unde până și ruinele au purtător de cuvânt. Avem instituții care n-au produs nimic de ani de zile, dar au organigrame cât un minister, vezi cazinoul din Constanța.

Pe hârtie, guvernanții taie. În realitate, taie doar pentru alții. Reduc cheltuieli, dar nu și privilegiile. Vorbesc despre responsabilitate bugetară, dar cumpără mașini noi pentru flotă. Ne îndeamnă la sacrificii, dar își votează sporuri pentru „complexitatea muncii". Într-un fel, au dreptate: e foarte complex să te prefaci că muncești.

România anului 2025 nu duce lipsă de resurse, ci de decență. Nu ne omoară crizele, ci impostura ridicată la rang de virtute. Iar dacă vrem ca acest ciclu al prefăcătoriei să se încheie, trebuie să redescoperim ceva ce politicienii au pierdut de mult: rușinea.

E timpul ca cei care ne conduc să înțeleagă că guvernarea nu e un spectacol, iar aplauzele nu țin loc de rezultate. Până atunci, noi vom continua să plătim. Ei, ca de obicei, se vor face că muncesc. Dar, într-o zi – și acea zi va veni, negreșit! -, scena se va goli, iar aplauzele false vor fi înlocuite de întrebarea pe care o amână de 30 de ani: „Ce ați făcut cu țara asta?".